RUHSAL ARAŞTIRMALAR BÜLTENİ

Aylık e-bülten
Ağustos 2011 Yıl: 1 Sayı: 7
İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği

Değerli Okuyucular,

Devreler boyunca ilerleyen, değişip dönüşen zamanların içerisinden geçerek geldiğimiz günümüzde, yeni bir çağın kapısının eşiğinde dururken, o kapının arkasında karşılaşacağımız manzaranın ne olacağını tahmin etmeye çalışıyoruz.

Çok eski medeniyetlerin, farklı devrelerin bilgileri bizlere yol gösterirken, bir yandan da dünyasal bedenimizin ve güçlü egomuzun esareti altında mücadele içindeyiz. Elbette geçmiş devrelerdeki gibi bir mücadele değil bu, çok daha şiddetli, çok daha acı dolu ve çok daha sert. Bunun bir nedeni yaklaşan yeni çağın doğum sancılarını tüm şiddetiyle hissediyor olmamız hiç kuşkusuz...

Böyle bir sancıyı kaldırabilecek miyiz? Günümüz insanı için savaşlar, salgın hastalıklar, iklim değişiklikleri, krizler, terör olayları zorlayıcı olurken, tüm bunların ötesinde aslında sesini duymakta zorlandığımız vicdanlarımızla, otomatlaşan bedenimiz ve doymak bilmeyen nefsimizle verdiğimiz mücadele, mücadelelerin en zorlusudur.

Tüm bu dış ve iç baskıların ortasında insanoğlu beklediği kurtarıcıyı bulabilecek midir? Kurtarıcı kimdir ve neden hala gelmemektedir? Aslında yanıtlar da soruların içinde gizlidir. Beklenen kurtarıcı insanın kendisinden başkası değildir. Yeni çağın bir yeryüzü cenneti çağı mı, yoksa daha karanlık bir çağ mı olacağı tek tek insanların seçimlerine, hareketlerine ve kararlarına bağlıdır. Hiç kuşkusuz, iç mücadeleden galip çıkan, özüne yaklaşmayı başaran ve evrenin temelindeki sevgi enerjisini birlik ruhunu benliğinde eritebilen bir insanoğlu aydınlık bir çağı başlatabilecektir.

Böyle bir çağın başlangıcı belli bir yıla, bir aya ya da bir güne indirgenemeyecek kadar bilinmezdir şu an bizler için... tek bildiğimiz şey gerisayımın çokten başlamış olduğudur.

Öyleyse her birimiz en ufak düşüncemizin bile bütün üzerindeki etkisini, kendimize ve evrene karşı sorumluluklarımızın bilinci ile felaket senaryolarına kapılmadan, sakin bir şekilde içeride ve dışarıda olan biteni izlemeli ve tüm bunların yüce ve derin anlamlarını farketmeye başlamalıyız.

Bu ay sizlere kadim Mu Uygarlığı ile ilgili bilgiler, Devre kavramına derin bir bakış ve 2012 yılı ve İnsanlığın kaderi hakkında özgün bir makale sunuyoruz.

Bilginin ışığını daima paylaşmak dileklerimizle,

Sevgi ve saygılarımızla,
İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği

Bu Sayımızda...

İnsanlığın Anayurdu Mu Uygarlığı ve Anadolu– Gülfer Ülgentay
Mitoloji, Devreler ve Değişime Doğru – Nusret Sefa Yılmaz
2012 ve İnsanlığın Kaderi:
Dünyanın Sonu mu Yoksa Bilinç Devrimi mi? I. BÖLÜM Stanislav Grof, M.D.

İnsanlığın Anayurdu Mu Uygarlığı ve Anadolu

Gülfer Ülgentay

2. BÖLÜM

MU'DA YAŞAM

Mu'nun yok oluş döneminde, bu ülke halkı son derece gelişmiş yüksek bir uygarlık düzeyinde bulunuyorlardı. Ayrıca mimarlık, büyük taş mabetler ve saraylar inşa etmede de çok ilerlemişlerdi ve anıt olarak dikilen yekpare taş blokları işlemenin ustasıydılar. Mu ülkesi dünya medeniyetinin, eğitimin, ticaret ve alışverişin baş merkeziydi. Bilim konusunda da günümüzden hayli ilerdeydiler. Buna hiç şaşmamalı, çünkü onlar iki yüz bin yıllık bir deneyim ve gelişimin sonuna varmışlardı. Biz ise beş yüz yıllık bir iddiada bile bulunamıyoruz.

Eski bir Maya yazıtı olan Troano yazmasına göre; kıtada 10 kabileden meydana gelen 60 milyon insan yaşamaktaydı. RA-MU dedikleri seçkin bir krala sahiptiler. Burası geniş düzlükleri olan güzel, tropik bir ülkeydi. Hayat neşe ve mutluluk içinde geçiyordu. RA-MU imparatordu ve hiyerarşinin şefiydi. İmparatorluğun sembolü yükselen güneşti, adı ise Güneş İmparatorluğu idi. Bu yükselen güneş sembolü bugün dünyadaki çeşitli ulusların da amblemidir.

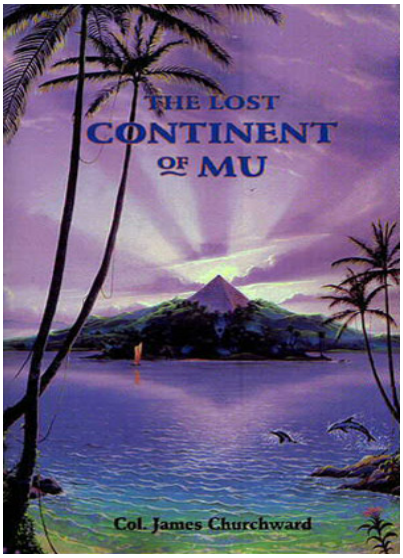

Mu ülkesi insanları, tabletlerdeki yazılara göre; ahlak ve bilgeliğe dayalı bir düzen içinde, kozmik yasa ve enerjilerle tam bir uyum halinde yaşıyorlardı. Bu, bugünkü dünya insanlığının temsilcileri olan bizler gibi tabiata karşı savaş halinde olan bir yaşam olmayıp, İlahi İrade Kanunları doğrultusunda, doğayla içiçe, kendini doğadan soyutlamadan bir yaşam anlayışı ve uygulamasıydı. Günümüzde dünyada özlemini çektiğimiz fakat bir türlü kuramadığımız spiritüel bilim ve yaşam tarzı MU'nun son günlerine kadar yaygın olarak uygulanır haldeydi. MU'lular, başta din adamları olmak üzere duyular dışı yeteneklere (telekinezi, durugörü, duruişiti...) doğuştan sahip bulunuyor ve bunları normal olarak kullanıyorlardı. MU'nun bilim rahipleri kaynaklarda Naakaller olarak geçmektedir. Bunlar gerek göçler gerekse göçlerden önce dünyanın çeşitli yerlerine giderek, bilimin Anavatan MU'dan dünyanın dört bir yanına yayılmasına yardımcı olmuşlardır. Bilim ve uygarlık MU anavatanından dünyanın dört bir yanına bu şekilde yayılmıştır. Günümüzdeki bunca ilerlemeye rağmen hala hasretini çektiğimiz savaş, kavga ve çevre sorunları bulunmayan bir yaşam şeklini normal olarak yaşayan MU sakinlerinin kuşkusuz buna yakışır bir Yaradan inançları vardı. Hepsi de ruhun ölümsüzlüğüne inanıyordu ve semboller vasıtasıyla "İlahi Varlığa" ibadet ediyorlardı.

Bugünkü Pasifik Okyanusunda Amerika'yla Asya arasında bulunan (o zamanki) MU kıtasında, Paskalya adasında bulunan yazıtlara göre, ılıman bir iklim hakimdi. Bu kıtanın yemyeşil engin düzlükleri, pek çok sayıda ırmaklarla sulanarak daha da verimli hale geliyordu. MU kıtasının ortaya çıkışı yine MU kökenli tabletlerden anlaşılmaktadır. Bunlara göre, kıta denizden yükselerek oluşmuştur. Yine, bu tabletlere göre geyikle sembolize olmuş ilk insan MU'da ortaya çıkmıştır.

Reenkarnasyon MU'da en temel bilgilerden biriydi ve canlılık halini ruhun bedene bağlı bulunmasıyla açıklıyorlardı. Doğmak, bir varlığın beden üzerinde hakimiyet kurması demekti. Bu hakimiyetin derecesi tecrübe ile artmakta ve gelişmekteydi. Göksel gerçeklere ulaşılabilmesi için ruhsal varlıkların beden içinde tecrübeler yapması ve bunun için de birçok kereler doğması, yani beden değiştirmesi gayet doğaldı.

21. yüzyıla girme hazırlıkları içinde olan bugünkü bizlerin özlemini çektiğimiz gerçek sevgi anlayışının MU'da ayrı bir yeri bulunuyordu. "Göksel Baba" kavramlarını sevgiyle özdeş tutarlardı. Sevgisiz göksel gerçeklere ulaşmanın mümkün olamayacağını öğretirlerdi. İnsanları kendilerine kardeş olarak bilen MU'da Tanrı'yı

sevmek insanları sevmekle özdeş tutulurdu. Görüldüğü gibi bu bakımdan da spiritüel yaklaşımla büyük bir benzerlik bulunmaktadır.

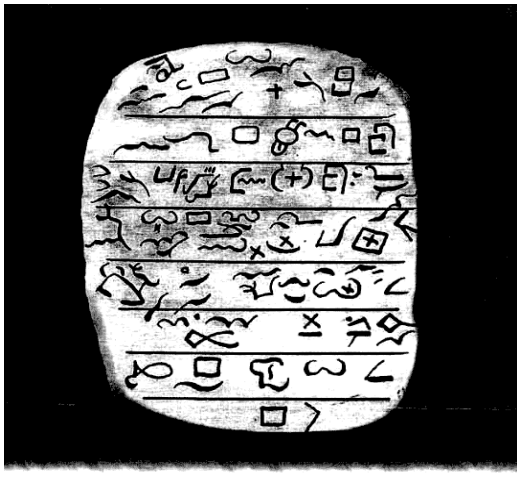

MU'DA YAZI

James Churchward'a göre MU alfabesi 16 harften oluşuyordu ve çok sayıda çift sesli harf bulunmaktaydı. Harfler çeşitli şekiller ve semboller halindeydi. Her harfin kendisini ifade eden üç ayrı gösterimi bulunuyordu. Bunlardan ilki hiyeratik harfti ve saklı bir anlamı da mevcuttu. İkincisi genel olarak kelime içinde, üçüncüsü ise ya sıfat ya da vurgu olarak kullanılıyordu. Genel olarak kullanılan yazıdan başka sadece bazı Naakallerin kullandığı ve ezoterik anlamlar taşıyan bir hiyeratik yazı şekli de vardı.

İLK DİNİ DİYAGRAM

Arkeolog Le Plengeon'un "Kutsal Sırlar Mabedi" dediği Yukatan'daki "Uxmal Mabedi"nde James Churchward'ın "İnsanlığın İlk Dini Diyagramı" dediği MU kozmogonik diyagramı bulunmuştur. Bu diyagramda merkezdeki daire Güneş'in, Ra'nın ve Tanrı'nın kolektif simgesidir. Ayrıca iki daire arasında, birbirine geçmiş iki üçgenden meydana gelen on iki ayırım, semanın (ötealemin) on iki kapısını simgeler. Her kapı ise bir bilgeliği simgeler. Ruh, bu "on iki" bilgeliğe sahip olunca, cennetin kapılarından geçebilir. Ruh, öte dünyanın on iki kapısından geçmeden önce, on iki dünyasal kötü eğilimi yenmiş olduğunu kanıtlamak zorundadır. Aşağıya doğru inen şeritler ise ruhun cenneti kazanması için tırmanması gereken yükselen yolu simgeler. Yani ruh durmadan daha yükseğe, mükemmele doğru yükselmelidir. Şerit sekiz bölümlüdür. Sekiz öte dünyaya geçmeden önce, insanın geçmesi gereken sekiz yolu temsil eder. Bu ilk dini diyagramdaki 12 sayısını daha sonra birçok uygarlığın dini panteonunda görmekteyiz. Örn. Hintlilerin Vedalarında, büyük Tanrılar Dairesinde her zaman 12 Tanrı olurdu. Hitit Panteonu 12 Tanrı tarafından yönetilir ve Yunan Panteonu da her zaman 12 Tanrı'dan oluşur.

THE SACRED SYMBOLS OF MU

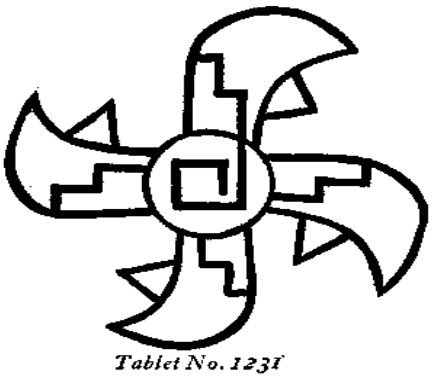

Tablet No. 1231

KUTSAL DÖRTLÜ

W. Niven'in Meksiko City yakınlarında bulduğu 2600 adet tablet arşivi içinde bulunan tabletlerden birinin üzerinde çok özel bir işleme bulunmaktaydı. Bu, yüz bin yılı aşkın süredir "Kutsal Dörtlü" olarak bilinen simgesel bir figürdü. Bu büyük Kutsal Dörtlülere, eskiler birçok farklı isim vermişler ve bu figürler insanlığın dinsel anlayışlarında hep önemli bir yer tutmuştur.

Bu tablette Kutsal Dörtlünün tam olarak ne olduğu, kökeni ve işleyişi anlatılıyordu. Buna göre bu sembol, Yaratıcı'dan süzülüp gelen Dört Büyük İlksel Kuvvettir. İlk olarak, evren boyunca kaostan, yasa ve düzen haline evrimleşmişlerdir. İkinci olarak, yaratıcının emriyle tüm şeylerin yaratılmasında yaratıcının idarecileri olmuşlardır. Üçüncü olarak da, evren boyunca fiziksel alemin sorumluluğu onlara verilmiştir. Bu açıkça gösterir ki Kuvvetlerin Kökeni, Yaratıcı'nın kendisidir, tüm diğer kuvvetler bu dört kuvvete nazaran ikincil ve bağımlıdırlar. Kutsal Dörtlü sembolünün ortasındaki daire; Yaradan'ın, Güneş'in ve kral Ra-Mu'nun simgesiydi. Dairenin içindeki sembol ise Mu alfabesindeki H harfine denk geliyordu. (H harfi tabiatın dört gücünü simgeliyordu.)

MU'dan göç edenlerin hemen hemen tümünün kültürlerinde bu dört büyük kuvvet kavramının izleri görülür. Haçla veya gamalı haçla yani svastikayla temsil edilen bu dört büyük kuvvet kavramı, çeşitli kavimlerde, çeşitli şekillerde sembolize edilmiştir. Bu sembole MU kültürünün yayıldığı bütün kıtalarda raslanır. Orta Asya Türkleri'nde, Tibet'te, Hititler'de, Urartular'da bu sembole hep rastlanmıştır. Bu tür bilgileri Tibet tarikatlarından elde ettiği söylenen Hitlerin de bu sembolü çarpıtarak kullandığı görülür.

KOLONİLEŞME

MU'lular denizcilikte ileri olup, dünyanın en uzak yerlerine bile, hava taşıtları olmalarına rağmen genellikle deniz yoluyla giderlerdi. Anakıta kalabalıklaşmaya başlayınca MU'nun denizcileri arasındaki bazı hırslı ve girişken gruplar yeni ve yaşanabilir adalar buldular. Böylece MU kültürü önce kolonilere, oradan da tüm dünyaya yayılmış oldu. MU'dan giden koloniciler kesinlikle sömürgecilik anlayışı taşımamışlardır. Bir koloni, Anakaranın denetimi altında kendini yönetecek kadar geliştiği zaman bir koloni imparatorluğuna dönüşüyor ve buraya bir hükümdar atanıyordu. Hükümdarın ünvanı, "Güneş'in Oğlu"ydu; bu ona Anakara tarafından verilen ve Mu'nun yani "Güneş İmparatorluğunun" tebasından ya da onun oğlu olduğu anlamına gelen bir ünvandı.

Adadan ayrılanlara "Mayalar" adı verildi. James Churchward ilk MU kolonisinin ne zaman kurulduğu hakkında kesin bir tarih bulamamıştır. Tarihlendirilebilen ilk koloni Mısır'daki Nil deltasında yerleşmiş olan "Maya Kolonisi" yaklaşık 16. 000 yıl önce kurulmuştu. Kolonileşmede başlıca iki ana deniz yolu izlendi. İki esas istikamet, MU'dan hareketle Doğu ve Batıydı.

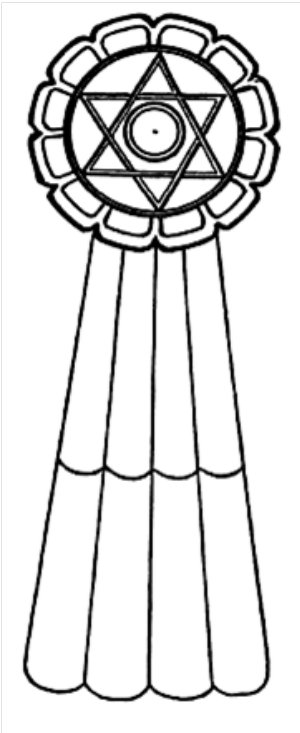

Churchward's emblem of Mu.

a-Doğu Kolonileri:

Doğu yönünde ilk yerleşimler, bugün Kuzey ya da Orta Amerika'nın Batı sahilleri olarak bilinen yerlerde gerçekleşmişti. MU'dan çıkan iki temel hat bulunuyordu. Bunlardan ilki MU'dan Yukatan'a ve Orta Amerika'ya oradan Atlantis'e kadar uzanıyordu. Diğeri ise; Atlantis'ten Akdeniz ve Anadolu'ya sonra da Çanakkale Boğazı yoluyla Karadeniz'in güneydoğusuna dek gitmekteydi.

Anakaranın güney doğu kısımları Karya ülkesiydi. MU'nun güney doğusundan çıkan, Karaib Denizine adını veren ve beyaz ırk olan grup Karalar ya da Karyalılar olarkak bilinen gruptu. Bunlar Anadolu'ya kadar göç ettiler ve Troyalılar ile Anadolu'nun ilk yerlilerini ve Yunanlıların atalarını oluşturdular. Günümüz tarihine baktığımızda ise Anadolu'da Karyalıların adına ancak M.Ö. 7. yüzyılda rastlıyoruz. Anadolunun güneybatı kıyısında yer alan bölgeye günümüz arkeologları Karia (Karya) adını vermektedirler. Karyalılar kendilerini Anadolunun yerli halkı olarak tanıtmaktadırlar, ancak kullandıkları dil bugün hala tam olarak çözülememiştir. Mu'dan hareket eden bir grup Karyalılar ise Orta ve Güney Amerika'ya yerleşti, bir kısmı da Doğu Afrika'ya kadar uzanarak çoğunlukla zencilerin atalarını oluşturdular.

b-Batı Kolonileri:

Batı kolonileri ise ilk olarak, Asya'nın Doğu kıyılarında ortaya çıktılar. En bilineni, J. C'ın asıl güney yolu dediği Birmanya, Hint, Babil ve yukarı Mısır yoludur. Bu yolu izleyenler asıl Nagalar'dı, ama sonraları yerleştiklerin yerin ismini aldılar. Özellikle Hindistan'a gelen Nagalar, oradan Basra körfezini geçerek Fırat nehri ağzına yani bugünkü Mezopotamya bölgesine geldiler. Orada yerleştikleri bölgede kendilerine Sümer, Akad gibi isimler verdiler. Yani günümüz tarihinde bilinen Mezopotamya Uygarlıklarından; Babil, Akad ve Sümerler MU'dan göç eden Naga-Mayalardı. Babil kelimesi Naga dilinde Güneş Şehri anlamına geliyordu. Bu bilgilere göre Mezopotamya Uygarlıklarının tarihi 18. 000 yıl öncesine indirilebilmektedir. İkinci yol, MU'dan Malezya Adaları'na sonra Güney Hint'e (Dravidalar olarak) ve sonunda Afrika'ya gider. Afrika'daki koloni Güney Nubi'de yerleşerek, bugünkü Mısırlıların ataları oldular.

Diğer bir kolonileşme akımı Kişe-Mayalar tarafından Malezya Adalarından hareketle başka bir yol izleyerek başlar, nitekim Orta Amerika'da, Güney Amerika ve güney denizlerindeki adalarda onların izleri bulunmuştur. Japonlar, Kişelerin kollarından biridir. Bir diğer yol ise, Asya'nın kuzeyine yerleşen Moğolların yoludur.

MU'dan hareket eden en önemli batı yolu, kuzey kolonileşme hattı idi ve Ari ırkının ataları tarafından takip edilmişti. Sonradan Uygur Türkleri olarak bilinen bu insanların Orta Asya'daki ilk yerleşim merkezleri Baykal gölünün güneyindeki Orhun ve Selenga ırmaklarının bulunduğu bölge olmuştur. Uygur İmp. MU'ya ait olan koloni İmparatorluklarının ilki, en büyüğü ve en önemlisiydi. Oysa günümüz tarihi Uygurlardan VI. yy. dan itibaren söz etmeye başlar. Uygur İmparatorluğu, doğuda Pasifik Okyanusuna, batıda bugün Moskova'nın bulunduğu yere kadar uzanıyordu. Uygurlar'ın tarihi, bir bakıma, Ari ırkın tarihidir, zira hakiki Ariler Uygurlar'dan ge-

lirler. Uygurlar Orta Amerika'da, üçüncü devirde, zincir halinde yerleşme yerleri kurdular. Büyük manyetik felaketler ve dağların yükselmesiyle yıkılan İmparatorluktan sonra geride kalanlar ve onların soyları, Avrupa'da yeni koloniler kurdular. Slavlar, Tötonlar, Keltler, İrlandalılar, Brötonlar ve Basklar, hepsi Uygurlar'dan gelmişlerdir. Açık tenli, beyaz derili, mavi gözlü ve özellikle kuzeyde sarı saçlı olan Uygurlar, MU'nun ilk koloni İmparatorluğu oldular. Uygurlar, İmparatorluğun yaklaşık yarısını, Mu batmadan önce yitirmişlerdi. Diğer yarısı ise, Mu'nun batışının sonucunda silinmeye yüz tutmuştur.

Zaman içinde, Uygur İmparatorluğu içinde dallanmalar meydana gelmiş, Hindistan'a, Çin'e Afganistan ve İran yoluyla Anadolu'ya ve Balkanlara göçler olmuştur. Uygur kökenli göçler birtakım doğal olaylar sebebiyle olmuştur. Bugün bir çöl olan Gobi bir zamanlar bir iç denizdir ve bölge zengin ağaçlarla, meyvelerle ve hayvanlarla doluydu. Yeni oluşumların ardından meydana gelen yükselişlere paralel olarak oralarda çöküşler oluşmuştur. Gobi'nin çölleşmesine sebep olan iki tane büyük deniz Hazar ve Karadeniz'dir. Hazar ve Karadeniz o zamanlar dağlık bölgelerdi. Çökmeler başlayınca Gobi'nin suları da çekildi. O sular Karadeniz ve Hazar Deniz'inin meydana gelmesine sebep oldu. Bugün Karadeniz'in dibi hayvan cesetleriyle doludur ve bu yüzden zehirlidir.

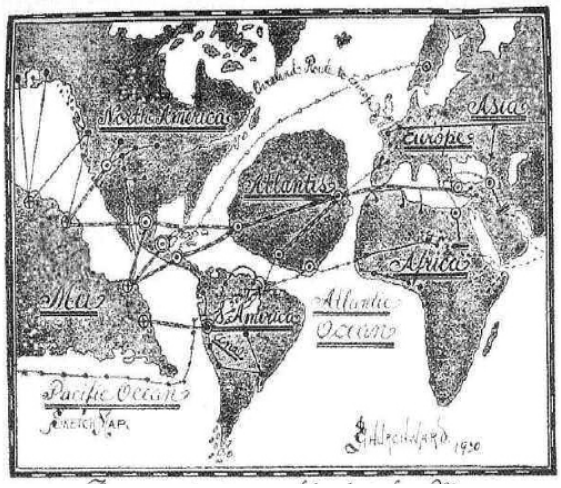

J. Churchward tarafından Tibet manastırlarından birinde keşfedilen Naakal arşivleri, 70. 000 yıl önce, Naakaller tarafından, Anavatan'ın kutsal ve vahye dayalı yazılarının kopyalarının Uygur başkentine nasıl getirildiğini anlatır.

MU'NUN BATIŞ SEBEPLERİ

a) Jeolojik Sebep:

MU kıtasının batışı bir anda olmayıp kademeli olarak gerçekleşmiştir. Yerküre kabuğunun temel kayası olan granit, muazzam boşluklar veya yüksek seviyede patlayıcı özelliği arz eden volkanik gazlarla dolu cepler yüzünden kalbura dönmüş haldedir. Bu cepler boşalıverince ara bölmeler, ayakta tuttukları kara parçasının sulara gömülmesine yol açacak şekilde çökmüştür. Churchward'ın araştırmalaları, bu kadim uygarlığa ağır bir darbe indirmiş olan felaketin, kıtayı dik tutan ve birbirlerinden ayrı durumda bulunan, ama birbirlerine çatlaklarla veya yarıklarla bağlı olan bir dizi üst cepteki gazların boşalıvermesi sonucunda meydana geldiğini ispatlamaktadır.

İlk volkanik infilaklarla meydana gelen depremlerden MU'nun daha çok güney bölgeleri zarar görür. Depremden ortaya çıkan dalgalar güney şehirlerini yok eder. Volkanik patlamalar bir zaman sonra durur; yıkılan yerler yeniden yapılır, sosyal faaliyetler yeniden başlar. Ancak birkaç nesil sonra yeniden başlayan depremler kıtanın geride adacıklar bırakıp tümüyle batmasına neden olarak, bu uygarlığın sonunu getirir. MU'nun tümüyle batışı "Troano Belgesi"ne ve "Uxmal Mabedi" kayıtlarına göre 11.500-12.000 yıl önce vuku bulmuştur.

b) Ezoterik Sebep :

MU Uygarlığının batış nedenlerini Dr. Bedri Ruhselman Neo-Spiritüalizme dayanarak şöyle açıklamıştı:

MU Medeniyeti, zamanının en son realitesine varmıştı. Bunun bir üst plana çıkabilmesi için, dünyada mevcut her olayda olduğu gibi, esas olan bir teşevvüş devresine girmesi gerekirdi. Ve nitekim J.Churchward'ın dejenerasyon dediği ve bizim de teşevvüş diye nitelendirdiğimiz olay zamanın realitesini aşmak için ortaya çıkmıştır. J. Churchward'a göre ise; Dünyada hiç bir millet, MU'lular kadar kendi inançlarına bağnazca bağlanmamıştır. Tibet'te bulunan "Lhasan Belgesi"nde kıtanın batışı şöyle anlatılmaktadır: "Şimdi deniz olan yere yıldız düştüğünde, yedi kent altın kapıları ve saydam tapınaklarıyla fırtınadaki yapraklar gibi sallandı. İnsanların çığlıkları ortalığı kapladı. Tapınaklara koşarak kurtuluş aradılar. Bilge RA-MU kalktı ve onlara şöyle dedi: 'Sizlere bütün bunları önceden haber vermedim mi? Hepiniz öleceksiniz ve yeni bir nesil doğacak. O nesil üstünlüğünün, üzerine giydiği şeylerden olmadığını, kendisinin feda etmiş olduğu şeylerden meydana geldiğini unuttuğu an, sizlerin başına gelenler, onların başına da gelecek.' Dünyanın büyük idarecisi MU kıtası, depremlerle sarsıldı. Kıta iki kere kalktı ve ateşler içerisinde gözden kayboldu. "

Şimdi bu bilgiye göre diyebiliriz ki; Bir medeniyet ne kadar yüksek, ne kadar parlak ne kadar kapsamlı olursa olsun, eğer bağnaz denecek kadar bağlı ve hareketten yoksun kalırsa, o medeniyet teşevvüşe düşmeye yüz tutar. Bu bir tabiat kanunudur. J. Churchward diyor ki: MU medeniyeti asla dogmatik değildir. Buna rağmen son zamanlarda sanki dogmatik bir bağnazlıkla realiteler dondurulmuş ve putlaştırılmıştır. Böylece o güzel realiteler, yerlerini hurafelere ve batıl inançlara terk etmiş ve teşevvüş başlamıştır.

Diyebiliriz ki; Bir uygarlık ne kadar geniş kapsamlı, kütlesel ve ne kadar büyük olursa, ondan önce gelen teşevvüş devresi de o nisbette ağır ve tahammülü güç bir görüntü arz eder. demek ki MU medeniyetinin yıkılması bir icaptır.

MU UYGARLIĞI VE ANADOLU

MU Uygarlığının, yukarıda incelemiş olduğumuz kolonileşme hareketlerinde her iki ana kolonileşme hattının (Doğu ve Batı) üzerinde yaşamakta olduğumuz Anadolu toprakları için önemli bir yeri olduğunu görmekteyiz. MU halkının bir kısmının Doğu koloni hattıyla Anadoluya gelip ilk atalarımızı oluşturduklarını, Batı koloni hattını incelediğimizde ise MU kıtasının en önemli kolonilerinden birinin büyük Türk devletlerinden biri olan UYGURLAR'ın ataları olduğunu görmekteyiz. Ayrıca tarih boyunca Anadolu'yla etkileşim içinde olan Mezopotamya bölgesindeki Uygarlıkların atalarını da MU'dan göç edenlerin oluşturduklarını biliyoruz.

Anadolu halkının en eskisinden en yenisine, yani en son göç olan Oğuzların göçüne kadar bütün beslenme kaynağı Moğolistan'dır. Ve Moğolistan bölgesini de MU'dan göç eden Batı kolonilerinin bir kolu oluşturmuştur. Atlantislilerin göçü nasıl Mısır'ı meydana getirmişse, orayı kendileri için büyük bir göç yeri ve temel bir vatan yapmışlarsa, MU Uygarlığı'nın insanları da Uygurları temel olarak seçmişlerdir. Dolayısıyla iyilik ve güzellikle, felsefeyle ilgili bütün bilgileri oraya nakletmişlerdir. Uygurların kaynağı bugünkü Moğolistan ve Gobi Çölü'nün dağ yamaçlarına yakın olan bölgelerdir.

Büyük Uygur göçüyle birlikte MU bilgeliği ve Atlantis teknolojisiyle yetişmiş olan büyük insanlık güçleri de, zekası ve zihni de göç etti. Onların içinde karışmış birçok varlıkta tohum halinde kapasite mevcuttur. Bu kalıtımın artık ne Atlantis'te ne de MU'da olmayışı, bunların sadece bir kısmının Mısır taraflarında, bir kısmının da Uygurlarda kalışı çok önemlidir. Bu insanların en çok taşıdıkları özellik, duyular dışı algılamayla ilgili kodlardır. Bunlar mükemmel bir şekilde hiçbir bozulmaya ve eksilmeye yer bırakılmadan o varlıklar tarafından göçlerle bu ülkeye, Anadolu'ya yeniden getirilmiştir. Kaybolmuş o yetenekler o insanlar tarafından tekrar yayılmıştır. Bu nedenle Anadolu insanı ister istemez sürekli bir şekilde üst planlarla irtibat halinde yaşar. Bizim iç yüzümüz sürekli bir şekilde ruhsal dünyaya dönüktür. Çünkü doğamızda, taşıdığımız DNA'larda bu tarafımız gelişmiştir. Bunlar, bize anavatanımız MU'dan, Uygur akımından intikal eden bir vazife mirasıdır. Anadolu insanının vazifesi, MU'da ve Atlantis'te olan, kendisinden sonraki büyük insanlık kitlesinin üzerine bırakacağı bilgi intikalini sağlamaktır.

MU Uygarlığının bize naklettiği en büyük bilgilerden biri, tek olan ve kendi kendisiyle sınırlanmış olan bir Mutlak'ın, bir Yaradan'ın ve bir yaratılışın olduğudur. Bu DNA'ya sahip olan varlıkların birinci temel ilkesi budur. Ve en büyük vazifeleri de bu ilkeyi yeniden yaratmak ve sahip olabilmek, bunu şuurlu bir şekilde yaşamanın yollarını sağlamaktır. Birçok bilgilerin uzaylılar tarafından insanlara verilmiş olması gerekmez. Bizim elimizdeki birçok bilgiler dedelerimizin dedesinin, belki bin kuşak ötedeki enkarne olmuş ruhsal varlıkların bıraktığı mirastır."

Mitoloji, Devreler ve Değişime Doğru

Nusret Sefa Yılmaz

"Uygarlığın gidişini etkileyen, onları tekamüle, gelişime zorlayan fakat bazen çöküşe yönelten kader tekerleği" olarak tarif edilen devre-siklus, burçların devresel olarak hareketi, gelişimde genel iniş ve çıkış, ebedi dönüş olarak da bilinmektedir.

Devre kelimesinin Türkçesi "çağ, dönem"dir ve "siklus" olarak da bilinmektedir. Geçmişten günümüze çeşitli ekoller dünya gezegenini bir eğitim mekanı olarak görmektedirler. Varlıkların gelişimine devam ettikleri bir okul da denilebilir. Her eğitim sisteminin olduğu gibi bu okulun da bir başlangıcı ve bir dönem sonu vardır. Öğretimin son bulması, o devre içinde uygulanan eğitimin son bulması yani bir devrenin bitmesi demektir. Gelişime bağlı bir ayıklanma sonunda yeni bir devre başlar ve tekamül süreci helezon şeklindeki gelişimini sürdürür.

Çeşitli gelenek ve dinlerde bu değişim noktalarına muhtelif isimler verilmiştir. Batı ezoterizminde, Yunan-Latin kültüründe başlıca dört devre bilinir; Altın, Gümüş, Tunç ve Demir çağları. Hint'te Vedantik okula göre bu devrelere Yuga ismi verilmiştir."

Günümüzde artık fiziki evreni incelememiz, gözlemlememiz ve buradan yola çıkarak ilkesel bazı sonuçlara varma imkanımız geçmiş zamanlara göre oldukça artmıştır. Bu gözlemlerimiz sonucunda evrenin her alanında ve doğada bir devresellik görürüz. Mikrokozmoston, makrokozmosa kadar, en küçük atomdan sistemlere, galaksilere kadar devresellik incelenen geniş bir alandır. Çok kolay makro bir örnek: Dünya kendi ekseni etrafında dönerek günleri oluşturur. Aynı zamanda güneşin etrafında döner ve mevsimler oluşur. Güneş hem kendi etrafında hem de Samanyolu galaksisi içerisinde belirli hız ve devirle döner. Samanyolu galaksisi de aynı şekilde kendi etrafında döner ve aynı zamanda evrende belirli bir yöne doğru yol almaktadır.

Eski geleneklere göre Dünya çeşitli devrelerden geçerek bugün sonlarına geldiğimiz "Demir Çağı"nı yaşamaktadır. Demek ki devirler vardır ve bu devirlerden geçerek sonsuz olan ruhsal gelişime devam edilmektedir. Bu sonsuz yolculuk Dünya'nın bütün varlıklarıyla beraber sürdürülen bir yolculuktur. Bu serüvenin uzay gökcisimleri ve onların devirsel hareketleriyle de önemli bir ilgisi vardır.

Güneş her yıl Zodyak'ın etrafını tümüyle dolaşır ve başladığı yere, ilkbahar noktasına geri döner. Ve her yıl aynı süre içinde aynı noktaya biraz geç gelir. Bunun bir sonucu olarak ekvatoru bir önceki yılda geçtiği Zodyak burcunun derecesinden biraz altında geçer. Zodyak'ın her burcu otuz dereceden oluşur; güneş her yetmiş iki yılda bir derece yitirdiği için bir burcu yaklaşık 2160 yılda ve tüm Zodyak kuşağını ise 25,920 yılda geri giderek geçer. (Otoriteler bu süre konusunda tam bir antlaşma içinde değildir). Bu geri harekete ekinoksların presesyonu denir. Yani Büyük Güneşsel veya Platonik Yıl denilen bu 25,920 yıllık süre içinde on iki burçtan her biri ilkbahar noktasında yaklaşık 2160 kalarak yerini kendinden önceki burca bırakır.

Güneş'in bir Zodyak takımyıldızındaki gerileyişini tamamlaması için gereken 2160 yıllık döneme genellikle çağ denir. Bu sisteme göre Güneş'in ilkbahar ekinoksunda yükseldiği burç, çağa ismini verir. Boğa Çağı, Koç Çağı, Balık Çağı ve Kova Çağı terimleri buradan gelmektedir. Bu dönemler veya çağlarda dini tapınma söz konusu burcun biçimini alır ve Güneş'in tıpkı tinin bir bedene girmesi gibi bir kişiliğe girdiği rivayet edilir. Bu on iki burç Güneş'in göğüslük zırhındaki mücevherlerdir ve ışığı tek tek bu mücevherlerden parlar. Bu sistemi düşündüğünüzde dünya tarihinin farklı çağlarında dinlerin neden faklı semboller benimsediklerini kolayca anlarız.

Yunan mitolojisi de Hint bilgeliğinde olduğu gibi çağlar 4 ana başlık altında toplamıştır: Bunlar Altın, Gümüş, Bronz ve Demir çağlarıdır. Yunan Dünyası'nın Homerostan sonraki önemli şairi Hesiodos (M.Ö. 8.

yy.) insanların yaratılışı ve çağlar hakkında birçok söylevler yazmıştır. Muhtemeldir ki bu sözleri antik 'Yunan ezoterizmi'nden yorumlayan Hesiodos'a göre insanlar daha fazla teknoloji elde ettikçe değerleri bozuluyordu. Bu nedenle son derece basit yaşam süren ilk ölümlülerin Altın Irkı, Zeus'un yarattığı bütün ırkların en onurlusu, en mutlusuydu.

Şimdi Hesiodos'a kulak vererek Yunan Mitolojisinde sözü geçen devirler hakkında bilgi edinelim:

"Olympos Dağının efendisi, ölümsüz tanrıların babası Zeus aynı zamanda insanların da babasıydı. Tahıl veren Dünyada yaşamış olan ilk ölümlüler kuşağı Altın Irk olarak biliniyordu. Bu ölümlülerin gönülleri de, işleri de saftı. Hem kendileri gibi insanlara, hem de ölümsüz tanrılara saygı gösterdiler. Buna karşılık ölümsüzler de onları sevdiler. Çünkü birbirlerine dürüst davrandılar. Ne yazılı yasalara ne mahkemelere ne de cezalara gerek duydular. Serbestik, güvenlik, barış içinde dertsiz, rahat yaşamlar sürdürdüler. Korku, keder, ağır işlerin yaşamlarında yeri olmadığından geçen yıllar görünüşlerini bozmadı ya da kuvvetleri azaltmadı. Yaşlılık, saygı ve minnettarlık gördü.

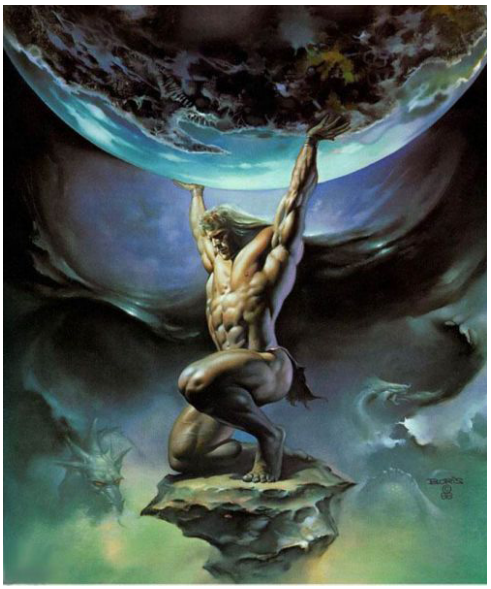

İklim Altın Irka sıcaklık, güzellik sağlayarak, sonsuz bahar yaşatarak sevecen davrandı. Ölümlüler barınmak veya örtünmek için çalışmak zorunda kalmadılar. Akan nektarlar, süt, ırmaklarını oluşturdu. Bodur meşe ağaçlarının yaprakları bal damlattılar. Çevrelerinde bol bol yetişen tahıllarla meyveleri toplayarak şölenler düzenlediler. Sulak, yeşil çayırlarda sığır, koyun sürülerini serbestçe güttüler. Güneşte pırıl pırıl çiçeklenen yabani çiçeklerin, gece gökyüzünde parlayan yıldızların keyfini çıkaracak zamanları da, istekleri de vardı.

Altın Irk'ın halen sahip olduğundan daha fazlasını elde etme gibi bir dileği yoktu. Ne aç gözlü, ne saldırgandı. Bu ölümlüler kendi ülkelerinin sınırlarının ötesinde ne olduğunu keşfetmek amacıyla gemiler yapmadılar. Öteki insanları tehdit etmediler. Buna karşılık hiç kimse de onları tehdit etmedi. Şehirlerinin çevrelerine savunma duvarları inşa etmek gereğini duymadılar.

"Yaşadıkları gibi huzurlu öldüler. Ölüm onlara tatlı bir uyku gibi geldi. Vücutları toprağa karıştıktan sonra ruhları bulutlara gizlenmiş halde ülkenin üzerinde gezindi. Canlıları tehlikeden korudular. Onlara nasıl dürüst bir yaşam süreceklerini öğrettiler."

Hesiodos'un bundan yaklaşık 2800 yıl önce anlatmaya çalıştığı gibi Altın Çağ her halde insanların bir ütopya olarak peşinde koştukları çağ olsa gerek. Tam bir barış, eşitlik ve huzur dönemi. Bu konuda ezoterik bilgiler şunları aktarıyor;

"Altın Çağ: İlahi İrade Yasaları'nın ve İlahi Disiplinler'in, enkarne varlıklar tarafından en doğal biçimde, kimsenin kimseye yol göstermesine gerek kalmadan kullanıldığı çağdır. Dünya cennetinin var oluşu, tam 'kendini bilme' devri..."

Yunan Mitolojisinde Gümüş Devri için ise şunlar söylenmiştir;

"İlk kuşak öldüğünde Zeus, ikinci kuşak ölüleri yarattı. Bunlar gümüş Irkı'ydılar. Altın Irktan çok daha az erdemliydiler. Vücutları geçen zamanla olgunlaşsa da Gümüş Irk, ruhça çocuk kaldı. Yüzyıl boyunca her çocuk öteki insanların dostluklarından da öğretiminden de uzak evde annesiyle birlikte kaldı. Bu süre boyunca da ölümlüler, yaşamlarını sadece çocuksu zevkleri kovalamaya adadılar.

Sonuç olarak; Gümüş Irkta yetişkinlerin yaşamları kısa ve mutsuzdu. Birbirlerine nezaketle, hoşgörüyle davranmayı asla öğrenemediler. Bencil davranışları adaletsizliğe, savaşa neden oldu. Ölümsüz tanrıları saymadılar. Onları memnun etmek için hiçbir çabaları olmadı.

Gümüş Irk ne tanrılara ne ölümlülere saygı gösterdiğinden Zeus onlara kızdı. Tanrıların ve ölümlülerin babası, iklimi sonsuz bahardan kışın dondurucu soğuğu ile yazın kavurucu sıcağı arasında değişen dört mevsime çevirdi. Kayalarla, gölgeli ormanlık alanlar havadan yeterli korunmayı sağlayamayınca Gümüş Irk ilk evleri inşa etti.

Yiyecek şimdi o kadar bol değildi. İnsanlar öküzleri çiftler halinde bir araya getirip tarlalarını sürdüler. Önce darı tohumlarını ekmek, sonra da olgunlaşmış başaklarını toplamak için ekim mevsiminde her gün didindiler. Zeus, onların dünyadaki yaşamlarını erkenden sona erdirdi. Vücutları toprağa karıştığında ruhları yeraltına indi."

Ezoterizmde Gümüş Çağ ile ilgili ifadeleri şöyle:

"Gümüş Çağ: Altın Çağdaki dünya cenneti var olmakla beraber, enkarnasyonun farklılıkları orijindeki enerjiyi kaybetmelerine sebep olduğundan, ruhun kusursuzluk düzeyi aşağılara doğru çekilir. Kendini bilme hususunda bir ince sis perdesi şuuru sarmıştır. Dış etkilerin az miktarda da olsa izleri görülür."

Hesiodos'u dinlemeye devam edelim:

"Daha sonra tanrıların ve ölümlülerin babası Zeus, silahları, aletleri tunçtan olduğu için Bronz Irk olarak bilinen üçüncü ölümlüler ırkını yarattı. Bu ölümlüler Gümüş Irktan daha aşağılıktılar. Çünkü çok acımasızlardı. Tanrıların içinde en çok savaş tanrısı Ares'i sevdiler. Kılıçla yaşadılar. Kaba kuvvetleri onları güçlü yaptı. Ancak kalpleri en sert kaya kadar tepkisizdi.

Bronz Irk üyeleri güçlerine kuvvetlerine rağmen genç öldüler. Sonsuz şiddet ve savaş yüzünden kendi üzerlerine kara ölümü çektiler. Vücutları toprağa karıştığında gölgeleri karanlığa, kasvetli yeraltı dünyasına indi. Arkalarında iyi anılmalarına değecek bir şey bırakmadılar."

Yunan Mitolojisinde Bronz Çağ Hint bilgeliğinde Bakır Çağı olarak geçmekte ve ezoterik bilgilerde şu şekilde anlatılmaktadır:

"Bakır Çağı: Bilinçte çok büyük değişiklikler meydana gelir. Dış maddi etkenler ruhları etkileri altına almıştır. Bilinç artık 'bedensel bilinç' haline inmiş, maddenin cazibesi galip gelmiştir. Düalite çağıdır bu çağ. Ruhsal bilinçlilik, bedeni bilinçlilik tarafından bastırılmıştır. Maddi anlayış daima ağır basan vicdan-nefsaniyet karşısında susturulmuştur. Maddeye bağımlılık ve sahip olma duyguları her şekliyle gözükür. Bu ruhsal değişimler 'bedensel din'lerin ortaya çıkmasına neden olmuştur. İnsanlara ışık bilgilerin yolunu göstermek için Yüce İlahi Planlar'dan elçiler gönderilir. Alacakaranlıkta yürümek için ışık getirirler."

Hesiodos'un son ırk olarak tanımladığı Demir Irk hakkında yazdıklarını dikkatlice okumak yerinde olacak sanırız. Bu sözler İ.Ö. 8 yy.'da söylenmiştir. Zeus'un tahıl veren dünyaya yerleştirdiği son kuşak bizim kuşağımız Demir Irk'tır. "Şimdi her gün çalışmayla, kederle doludur. Her gece pek çok ölümlü ölür. Dünyanın her tarafında insanlık tarihindeki en kötü suçlar görülür. Buna rağmen hiçbir ölümlü suçluluk hissetmez. Adalet, inanç dünyayı terk etmiş; yerlerini ihanetle hile, şiddetle açgözlülük almıştır."

Demir Irk, başkalarının gereksinimlerini düşünmez. Dünyanın nimetini paylaşmaz. Bunun yerine dünyanın yüzeyini pek çok özel mülke bölüp ve kendine alabildiğine çoğunu ayırır. Toprağın verdiği tahıllarla yeterli zenginliği sağlayamadığını düşünür, bu yüzden gemiler inşa eder, daha fazla zenginlik elde etmek için bilinmeyene açılır. İçinde sakladığı zenginliklerini aramak için tahıl veren toprağı parçalamıştır. Gizli hazinesini bulmuş, onun demir, altın yataklarından faydalanarak güçlü ve zengin olmuştur. Bu metallerin değerleri savaşa neden olmuş, ölümlü eller, zaferin, altın hazinelerini açgözlülükle ele geçirmeye çalıştıklarından kana bulanmışlardır.

Eğer yollarımızı değiştirmezsek davranışlarımız bizi yok edecektir. "Ev sahibi ile misafirin cömert davranmadığı zaman, arkadaşla arkadaşın kavga ettiği zaman, kardeşlerin düşman olduğu zaman, çocuklarla ebeveynlerin birbirleri ile anlaşamadıkları zaman, yetişkin çocukların ana babalarının onlar için yaptıklarını unutup onun yerine onları eleştirerek yaşlı, zayıf oldukları için onlardan şikayet ederek onlara saygısızca, onursuzca davrandıkları zaman, sözlerini unutan, namuslu, erdemli insanların şiddet, kötü emeller için kaba kuvvet kullananlardan daha az saygı gördükleri zaman, kötü olanlar onurlu olanları incittiği zaman tanrıların, ölümlülerin babasına bizi besleyen dünyada yaşamaya uygun olmadığımızı göstermiş olacağımızdan Zeus, bizim Demir Irkı yok edecektir."

İşte böyle anlatıyor Hesiodos yaşadığımız çağı. Ve baş tanrı Zeus'un bu ırkı da yok edeceğinden bahsediyor. Burada yok olmaktan kasıt elbette ki insanlığın kökten yok olması değil. Yeni bir çağa, yeni bir devreye girişi veya büyük bir devrenin kapanışını kastediyor. Çünkü Zeus bundan önceki üç ırkı da yok etmişti, yani üç farklı devre yaşanmıştı. Demir Çağı ve bundan sonra gelecek olan Elmas Çağı ezoterik bilgilerde şu şekilde anlatılıyor:

"Demir Çağı: Karanlık Çağ'da denir. Varlıklar madde ile tam bir özdeşleşme şuuruna girmişlerdir. Nefsaniyetin alabildiğine büyüdüğü bir devirdir. Bedensel bilinç; şehvet, şiddet, öfke, aç gözlülük, bağımlılık ve bencillikle sınırlanmıştır. Hem kendini hem de başkalarını bo-

zar. Yozlaşma doğallaşmıştır. Tabiatın bütün yardımları kesilmiş, aksine varlıkla tabiat düşman hale gelmiştir. Istırap ve esaret hayatı her şeyi kaplamıştır.

Elmas Çağı (Yol Ayırımı Devri): Demir Çağın sonunda karanlık, cahillik ve ıstırap en son noktasına vardığı zaman Yüce RAB, Bilginin Merkezi, Merkezdeki Güneş müdahele eder. Işık gelince gecenin karanlığı dağılır ve Hakikatlerin Hakikati olan aydınlık gün, tekrar bir kere daha başlar. Zaman bizi bu devre getirmiştir...

"Milyonlarca yıllık siklus işte böyle tasvir edilmektedir. Bu devre 'gündüzü müjdeleyen şafak vakti' olarak ifade edilmektedir. Demir Çağı henüz bitmedi ve Elmas Çağı tam olarak başlamadı. İki devrin birleşme yerinde bulunuyoruz. Hazırlık içindeyiz. Bu çağ çok kem geçer ve ruh çok tecrübe geçirir. Çok önemli hissedişlere sahip olur, onları uygular, yaşar. Ruh bu devrede 'Son ile Başlangıç arasındaki geçide köprü kurar'; 'Karanlıktan ışığa geçer', şuurlar açılır. Ruhun, Dünya İnsanlık Dramını öğrenmesi bir kere olur. Bütün çağların sonunda bütün sahneleri görebilir. Sonsuz Dram içindeki 'kendi rolünü' anlayabilir."

Süresi aşağı yukarı belli olan bir devrenin sonlarındayız. Her devrenin olduğu gibi bu kapanış döneminin de kendine özgü bazı özellikleri bulunmaktadır. Bunları bir parça inceleyelim:

Bu devrenin en önemli özelliği insanlıktaki büyük realite anlayışlarının değişimi olmaktadır. Buradaki realite terimini çok geniş manada ele almak gerekiyor. Değişecek, yerini başka realitelere bırakacak en önemli unsurların başında insanın kendi ve evren arasındaki ilişki yatmaktadır. Bugüne kadar bu konuda oluşturduğumuz anlayışlarımızın pek çoğunun bu devre sonunda değişeceğini tahmin edebiliriz.

Öncelikle kendi varlığımız ile ilgili çok daha geniş bir bilgiye sahip olacağız. Kendini tanıma meselesi çok farklı açılardan ele alınabilir. Biz kimiz, neyiz, ne için yaşıyoruz, varlığımızın temel sebebi nedir gibi soruların cevaplarına ulaşma imkanımız artacaktır.

Yine aynı şekilde kozmik bağlantılarımızda daha açık bir şekilde ortaya çıkacaktır. Evrende insanın yeri neresidir? Hangi kozmik bağlantılarla varlığımızı devam ettiriyoruz? Kısacası evreni yöneten yasalar hakkında daha net bir bağlantıya kavuşmamız mümkün olacak. Bu bakımdan birtakım ilkeleri öğrenmemiz ve bunları kendi hayatlarımızda bazı prensipler tarzında yaşamamız imkanı ortaya çıkacaktır.

Bu ilkeler kapsamında yine sevgi konusundaki anlayışlarımızda büyük bir değişim yaşanabilir. Sevginin ne olduğu hakkında bilgimiz arttıktan sonra bunu bizzat tatbik etmek durumuyla karşılaşırız. Sevginin sadece bazı sempati duyduğumuz insanlara ve yakınlarımıza karşı hissettiğimiz bir duygu olmadığını anladıktan sonra tüm varlıklara karşı göstereceğimiz sevgi uygulamalarıyla karşı karşıya kalabiliriz.

Eğer farklı açılardan incelersek dünya insanlığının gelişim yolu, geçirmiş olduğu sınavlar, öğretiler ve öğrenim metotları ile geçmişte eşi benzeri olmayan bir devre içerisinde bulunduğumuzu fark ederiz.

Yani günümüzün bütün yaşam şekilleri, her şeyiyle, her yönüyle, madde ile insan arasındaki ilişkileri, bütün bu maddesel gelişimler, gelişen iletişim yoğunluğu, insanların zihinsel ve duygusal karmaşıklığı, sosyal, ekonomik ve siyasi değişimler, her türlü sanatsal gelişmeler vs. hatırımıza gelen ne varsa, gerçekten de tarihin hiçbir yerinde, hiçbir zaman görülmemiş olan bir devre meydana getirmektedir.

Bu kadar hızlanmış veya hızlandırılmış bir insan hayatı tarihin ve geçmiş devirlerin hiçbir zamanında görülmemiştir. Gerçekten de bu eşi benzeri olmayan bir durumdur. Öyle ki insanlığa ulaşan bilgiler de öyledir. Eşi benzeri olmayan bilgilerle karşılaşılmıştır. Bu devredeki yaşam, enerji alanları, zaman ve mekan şartlarının oluşturduğu oluşumların en önemli hedefi büyük bir değişime bizi ulaştıracak olan yolların birleştirilmesidir.

2010 İnsanlığın Kaderi: Dünyanın Sonu mu Yoksa Bilinç Devrimi mi?

Stanislav Grof, M.D. Çeviren: Nurhan Gevrek

1. BÖLÜM

Jose Arguelles' in "Maya Faktörü: Teknolojinin Ötesindeki Yol" kitabının basımı, M.Ö.11 Ağustos 3114'te başlayıp M.S. 21 Aralık 2012'de sona eren Maya Takvimi ile ilgili eski kehanete geniş kitlelerin dikkatini çekmiş ve sonrasında bu olay pek çok makale, kitap, konferans ve "2012" adlı bir filme de konu olmuştur. Büyük Devrenin sonuna dair benzer kehanetlere, Hopiler, Navajolar, Çerokiler, Apaçiler, Iroquois Konfederasyonu, eski Mısırlılar, Kabalistler, Esseniler, Peru'nun Quero yaşlıları, Dogon Kabilesi ve Avusturalya Aborijinleri gibi pek çok kültürel ve dini grupta da rastlanabilmektedir.

Birkaç istisna dışında, kozmik devrenin sonuyla; beşinci dünyayla ilgili Maya kehaneti muhafazakar hristiyanların yorumladığı (ya da yanlış yorumladığı) apokalips terimine benzer şekilde insanlığın ve maddi dünyanın fiziksel olarak yıkımı (destruction) şeklinde algılanmıştır. Öyle ki, milyonlarca Amerikalı Hristiyan bu küresel yıkım sırasında kendilerinden geçeceklerine ve İsa ile bir olacaklarına inanmaktadırlar. Bu şekilde düşünen insanlar apokalips (Yünanca Apokalypsis) teriminin orijinal ve gerçek anlamının "yıkım" değil, "örtüyü açmak", "açığa çıkarmak" olduğu gerçeğinin farkında değillerdir. Bu durum insanlığın büyük bir çoğunluğundan gizli tutulan bazı sırların belirli seçkin kişilere açıklanmış olması ile ilgilidir. Bu sözcüğün yanlış yorumlanmasına muhtemelen, "devrin sonunda açığa çıkış" anlamına gelen "apokalypsis eschaton" ifadesi neden olmuştur.

Bu makalenin amacı, söz konusu maya kehanetine radikal bir şekilde farklı ve daha iyimser bir yorum getirmektir. Yani şu an tanık olduğumuz dizginlenemez bir şiddet, doyumsuz bir açgözlülük, değerlerin egoistçe hiyerarşisi, bozulan kurum ve kuruluşlar, dinler arasında uzlaşmanın mümkün olmadığı, savaşların egemen olduğu bir dünyanın sona erişi. Bu maya kehaneti maddi dünyanın fiziksel yıkımını ön görmek yerine, ölüme, tekrardoğuşa ve insanlığın büyük içsel dönüşümüne atıfta bulunmuş olabilir. Bu fikri incelemek için iki önemli soruyu yanıtlamak zorundayız. Birincisi, eski Mayalar nasıl olup da binlerce yıl önce, 21. yüzyılda insanlığın içinde bulunacağı durumu tahmin edebilmişlerdi? Ve ikincisi, modern toplumun, özellikle de endüstriyel uygarlığın büyük bir psikospiritüel dönüşümün eşiğinde olduğuna dair belirtiler görülmekte midir? Sunumum süresince bu soruları yanıtlamaya çalışacağım. 2012 kış gündönümü ile ilgili Maya kehaneti önemli bir astronomik boyuta sahiptir. 2000 yıl önce eski Mayalar çok derin bir galaktik kozmoloji formüle etmişlerdi. Gökyüzünün mükemmel gözlemcileri olarak Mayalar, kış gündönümü durumunda güneşin yavaş bir şekilde galaktik yörünge ile aynı hizaya doğru kaymakta olduğunu farkettiler.

Bu hareket "presesyon" diye adlandırılan; dünyanın yörünge ekseninin yalpalanmasından kaynaklanmaktadır. Mayalar kozmik oranlardaki büyük değişimlerin solar/galaktik hizalanmalar esnasında olduğu sonucuna varmışlardır. Bu durum ekinoksun 12 zodyak burcunun tümünü dolaşması için gereken süre olan 25.920 yılda bir gerçekleşmektedir. C. G. Jung "Aion" adlı kitabında ve diğer makalelerinde ilkbahar ekinoksu noktasının yıldızlar zodyağında bir takım yıldızı geçme süresi (yaklaşık 2160 yıl) için "Platonik Ay" terimini; tüm zodyak döngüsünü tamamlama süresi için ise "Platonik Yıl" terimini kullanmıştır.

Klasik öncesi Maya kültürünün İzapa Medeniyeti olarak adlandırılan astronomları 13 baktundan oluşan maya takvimini kozmik hizalanmanın maksimuma çıkacağı zaman olan M.S. 2012 Aralık ayını hedef alacak biçimde oluşturmuşlardır. Eski Mayaların kültürel mirası, oyma gliflerin içinde yer alan taş anıtları ve bu kutlu hizalanma olayına ilişkin kehanet ile ilgili resimleri içermektedir.

Son elli yıldır benim ilgi alanım olağandışı bilinç hallerinin araştırılması ya da daha spesifik şekilde ifade etmek gerekirse, bu hallerin önemli bir alt kategorisi olarak "holotropik" terimi ile adlandırdığım hallerdir. Bu bileşik kelime, harfi harfine "bütünlüğe doğru yönelmiş olmak" ya da "bütünlük yönünde ilerlemek" (Yunanca holos bütün, trepein ise bir şeye doğru ya da onun yönünde hareket etmek demektir.) anlamına gelmektedir. Bu haller çömez şamanların ilk inisiyasyon törenlerinde deneyimledikleri ve daha sonra da kendi danışanlarına uyguladıkları hallerdir. Kadim ve Yerli kültürler bu halleri geçiş ayinlerinde ve şifa törenlerinde kullanmışlardır. Çağlar boyu mistikler ve inisiyeler tarafından da ölüm ve tekrardoğuş hakkındaki kadim gizemlerde tarif edilmişlerdir. Dünyanın büyük dinleri Hinduizm, Budizm, Taoizm, İslamiyet, Yahudilik ve Hristiyanlıkta da bu halleri meydana getiren çeşitli yöntemlere yer verilmiştir.

Daha az belirgin olup biraz daha fazla açıklamayı gerekli kılan konu, holotropik hallerden elde edilen deneyimlerin ve gözlemlerin maya kehaneti sorununa neden ve nasıl yeni bir ışık tutabileceği konusudur. Bu konudaki anahtar görüşe göre güçlü bilinç genişletici prosedürler (kutsal teknolojiler) maya kültüründe bütüncül ve asli bir rol oynamıştır. Mayaların taş anıtlarında, heykellerinde ve seramiklerinde, Meksika peyote kaktüslerini (Lophophora williamsii), sihirli mantarları (meksika psilosibi ya da kızılderililerce Xibalba okoks veya teonanakat olarak bilinen seorulesenler) ve Toad Bufo Marinus'un cilt salgılarını kullandıklarına ait pek çok resimli kanıta sahibiz. Ayrıca İspanyollar öncesi dönemde Orta Amerika'da kullanılan diğer bitkiler yerliler tarafından ololiukui olarak bilinen sabah ışığı tohumları (Ipomoea violacea), kahinin adaçayı olarak da bilinen Salvia Divinatorum, yabani tütün (Nicotiana rustica) ve balştır. (Lonchocarpus longistylus ağacı ve baldan yapılan damıtılmış bir içecek).

Özellikle Mayaların kullandığı güçlü bir zihin değiştirici yöntem çakmak taşı, obsidyen ya da sivri kemiklerle dili, kulak memelerini ve üreme organlarını yaralayarak büyük miktarda kan akıtma tekniğidir. Kan akıtma ritüeli biyolojik ölümden önce normalde erişilmesi mümkün olmayan deneysel bir alanın açılmasını sağlamıştır. Mayalar yılan sembolünü kan kaybı ve şok ile yaşanan deneyimler için kullanmışlardır. Bu sembol insanların gündelik dünyası ile doğaüstü alemlere ait vizyonlarda görülmesi beklenen tanrıların ve kutsal atalarının dünyası arasındaki bağlantıyı temsil etmektedir. Sivri kemikler çok büyük bir güce sahip olan kutsal bir obje olarak görülmekte ve Delici Tanrı formunda kişileştirilmekteydiler.

Bu "kutsal teknolojilerin" Maya kültüründe sahip olduğu olağanüstü önemden yola çıkarak onların etkisi ile görülebilmiş vizyonların, 2012 hakkındaki kehanete ilham kaynağı olduğu ve onun ortaya konmasında önemli rol oynadığını söylemek oldukça makul olacaktır. Bu kehanete modern bilinç araştırmalarının buluşları doğrultusunda bakmak son derece uygundur.

Holotropik bilinç hallerinde, gündelik imgeleme sınırlarımızın çok ötesinde bir büyüklüğe sahip kozmik zeka tarafından tasarlanmış olan evrenin master planı ile ilgili çok derin bilgiler elde edilmesi mümkündür. Psikedelik halleri deneyimleyen bireyler; ben de dahil; çoğunlukla Kozmos'un yaratıcı dinamikleri ile ilgili çok derin ve aydınlatıcı içgörüler elde ettiklerini ifade etmişlerdir. Daha spesifik olarak ifade etmek gerekirse, psikedeliklerin öncülerinden olan Terrence McKenna, John Major Jenkins' in "Maya Kozmogenetiği 2012" adlı kitabına yazdığı önsözde mantar seanslarında 2012 ile ilgili içgörüler elde ettiğini belirtmiştir.

Bu şekilde aydınlatıcı kozmik vizyonlar edinen bireyler, maddi dünyada olan şeylerin gündelik bilincimizle ulaşılamayan bir gerçeklik boyutunda var olan arşetipik ilkeler, varlıklar ve olaylar tarafından biçimlendirildiğini ve onlar tarafından bilgilendirildiğini anlamışlardır. Aynı zamanda arşetipik dünyanın dinamiklerinin gezegenlerin hareketleri, açısal ilişkileri ve yıldızlara göre konumları ile sistematik korelasyon içinde olduğunu da anlamışlardır. Bu astrolojiye, onun kaynağına ve büyük önemine ilişkin olarak da tamamen yeni bir an-

layışın doğmasına yol açmıştır. Astrolojinin kaynağının, gök cisimleri ve dünyadaki olaylar arasındaki ilişkiler hakkındaki bireysel gözlemlerin birikimi değil, kozmosun çalışmasına yönelik küresel kapsayıcı vizyonlar olduğu açık bir hale gelmiştir. Richard Tarnas, 30 yıldan uzun süredir arşetipik dünya, göksel dinamikler ve psikolojik ve tarihi süreçler arasındaki bağlantılarla ilgili etkileyici ve inandırıcı kanıtlar elde etmiş ve bunları, paradigmaları yıkan kitabı "Kozmos ve Psişe"de (Cosmos and Psyche) sunmuştur. Rick'in astrolojik araştırmaları öncelikli olarak gezegenlerin hareketleri arasındaki ilişkilere yoğunlaşmaktadır, ancak aynı zamanda sabit yıldızlara büyük önem veren astrolojik sistemler de vardır. Holotropik hallerde yaşanan deneyimler de aynı şekilde açıklayıcı anlayışlar sağlayabilir.

Holotropik hallerde yaşanan deneyimlerin önemli bir yanı lineer zamanı aşması ve evrendeki olayları kozmik astronomik bir ölçekten görmeyi mümkün kılmasıdır. Tüm ihtişamına rağmen, uzun zamanı kapsayan Maya takvimi ya da diğer adıyla büyük veya platonik yıl takvimi vizyoner deneyimlerden ilham alan çeşitli bilgilerle karşılaştırıldığında çok mütevazi kalmaktadır. Bunlara örnek olarak, evrenin yaşının milyarlarca yıl olarak hesaplandığı Tantrik bilimi (modern kozmologların tahminine yakın bir sayıdır) ya da Hindu dini ve mitolojisinde yer alan milyarlarca yıllık Kalpa'lar veya Brahman Günü gibi kavramları verebiliriz. Eski Mayalı kahinlerin vizyonları kutsal teknolojilerin de sayesinde gelecekteki yüzyıllara kolayca ulaşabilmekteydi.

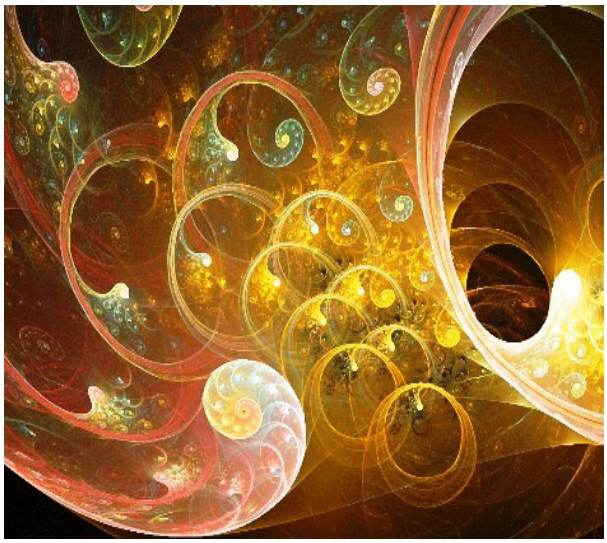

Galaktik hizalanma ile ilgili maya kehaneti astrolojik gözlemler ve astrolojik tahminler ile sınırlı değildir. Bu, mitolojiyle; C.G Jung'un ifadesi ile, kolektif bilincin arşetip alanıyla yakından bağlantılıdır. Örneğin, Mayalı kahinler Aralık gündönümü güneşine "Kozmik Baba" ve samanyoluna da "Kozmik Ana" demişlerdir. Galaksinin merkezini; modern astronominin dev bir kara delik yerleştirdiği alanı; onun yaratıcı ve yok edici rahmi olarak görmüşlerdir. Galaktik hizalanma zamanı da böylelikle kozmik hieros gamos, yani dişil ve erilin kutsal evliliği olarak görülmüştür.

2012 yılında, güneş, Samanyolu boyunca uzanan ve ışığı ikiye bölünmüş bir kozmik bulut olan büyük kara yarığın kenarına kadar gelmiş olacaktır. Mayalar bu kara yarığı Xibalba Be (ruhlar diyarına açılan yol) diye adlandırırlardı ve onu bir doğum ve ölüm; ölüm ve doğum yeri olarak görürlerdi. Onlar için o, Kozmik Ana Kreatrix'in 2012 yılında Aralık gündönümü güneşinin yeniden doğacağı doğum kanalıydı. Aynı zamanda da ölüm yeriydi, çünkü ruhlar diyarına; ölülerin ve doğmamışların dünyasına; açılan kapıydı.

Açıktır ki, bu tanımlamalar Mayaların gökyüzüne dair günlük hayal güçleri ve imajinasyonlarının ürünü değildi, bunlar Mayaların arşetipik dünya, gezegenler ve süreçler hakkındaki çok derin doğrudan kavrayışlarının ürünüydü. Maya kehanetinin Kahraman İkizler Hunahpu ve Xbalanque'nın hikayesi ile de mitolojik olarak bağlantısı vardı. Hikayeye göre ikizler ölü tanrılar tarafından ruhlar diyarı Xibalba'ya top oyunu oynamaya davet edilirler. Xibalba Tanrıları onları pek çok işkencelerden geçirir ve kardeşler bunların hepsinin üstesinden gelirler, sonunda ölürler ve güneş ve ay olarak yeniden doğarlar (bazı anlatımlara göre Güneş ve Venüs olarak) Hikayenin konumuzla özellikle ilgili olan kısmı ikizlerin iblis kuş Vucub-Caquix (Yedi Papağan) ile olan savaşıdır. O kendisini daha önce yaratılmış olan dünya ve günümüz dünyası arasındaki alacakaranlık dünyanın güneşi ve ayı olarak gören kibirli, bencil ve itici bir hükümdardır. Döngünün sonunda baskın hale gelen ego arşetipinin bir temsilcisi olarak görülmektedir. Yedi Papağanın Yeni Ahitte yer alan zamanın sonu hükümdarı, canavar ya da deccal ile arşetipik bir parelleliği vardır.

Hunahpu ve Xbalanque yedi papağanı yenmiş, dişlerini sökmüş, (şiddet aracı) zenginliğini ve gücünü ondan almışlardır. Bunu yaparak, kişiye ait olmayan holistik ilahi bilinci temsil eden, tüm varlıkları önemseyen, politik kararları gelecek nesillere göre (Amerikalı yerlilerinin deyimi ile, sonraki yedi nesli nasıl etkileyeceğini dikkate alarak) veren adil bir hükümdar olan babalarının, Tek Hunahpu'nun dirilişini sağlamışlardır.

Holotropik hallerin araştırılması; psikedelik (hayal gördüren) terapi, holotropik nefes çalışması ve ruhsal yetenekleri olan insanlarla çalışmalar mitoloji anlayışına büyük katıkılarda bulunmuştur. Mitler genellikle modern kurgu yazarlarının hikayelerindekine benzer şekilde insan fantezisi ve imajinasyonunun ürünü olarak değerlendirilmiştir. J.G Jung ve Joseph Campbell'in çalışması mitolojiye radikal yeni bir anlayış getirmiştir. Bu iki düşünüre göre, mitler varolmayan ülkelerdeki hayali

iki düşünüre göre, mitler varolmayan ülkelerdeki hayali kahramanların kurgu hikayeleri, bireylerin uydurduğu fanteziler değildirler. Aksine, mitler insanlığın kolektif bilinçdışından kaynaklanan ve Jung'un arşetip olarak adlandırdığı, fiziğin ve kozmozun ilksel düzenleyici prensiplerinin tezahürleridir.

Arşetipler bireysel zihin (psişe) ve onun daha derin süreçleri aracılığıyla kendilerini gösterirler, ancak insan beyninden kaynaklanmamaktadırlar ve insan beyninin ürünü değildirler. Bireysel zihinle ilgilidirler ve onun yönetici ilkeleri olarak çalışırlar. Holotropik hallerde arşetipik dünya maddi dünya kadar gerçekçi, otantik hatta daha fazlası olarak deneyimlenebilir. Arşetipik şekiller ve alanlar içeren kişilikötesi deneyimleri insan hayalgücünün hayali ürünlerinden ayırt etmek için Jungcular bu alanı imajinatif olarak adlandırmaktadırlar.

Mundus imaginalis terimini ilk kez kullanan Fransız bilgin, filozof ve mistik Henri Corbin, bu konuda İslami mistik edebiyat çalışmalarından ilham almıştır. İslami teozoflar imajinatif dünyayı, duyusal dünyada var olan her şeyin bir benzeri "alam a mithal"i yani onu geleneksel İslam coğrafyasının bölgeleri olan "yedi iklimler"den ayıracak bir "sekizinci iklim"i olacak şekilde tanımlamışlardır. İmajinatif dünya uzantı ve boyutlar, formlar ve renkler içermektedir, ancak bunlar bizim fiziksel nesneler gibi duyularımızla algılanamamaktadır. Bunun yanı sıra, bu diyar duyularımızca algılanan maddi dünyada olduğu gibi varlıkbilimsel olarak gerçek ve diğer insanlarca genel kabul gören doğrulara da uygundur.

Arşetipler mitsel kişileştirmeler olarak ya da çeşitli kültürlerde var olan belirli ilahlar olarak da görülebilen zamansız özlerdir, kozmik yönetim ilkeleridir. Maya mitolojisindeki kişiler; Hunahpu, Xbalanque, ve babaları Tek Hunahpu, Yedi Macaw, Quetzalcoatl (Kukulcan), ve diğerleri diğer kültürlere ait olanlar da varlıkbilimsel olarak gerçektir ve holotropik haller deneyimleyen bireyler tarafından doğrudan algılanabilmektedirler. John Major Jenkins'in belirtiği gibi, Giorgio de Santillana ve Hertha von Dechend, arşetiplerin anlaşılmasına, Maya kehanetinin önemli bir diğer boyutuna katkıda bulunmuştur. "Hamlet'in Değirmeni" (Hamlet's Mill) adlı kitapta mitler ve astronomik süreçler hakkındaki derin bağlantıları tarif etmişlerdir.

1948 yılında, dünyanın çeşitli kültürlerlerine ait mitolojiler üzerinde uzun yıllar çalıştıktan sonra, Joseph Campbell, sonraki onlarca yıl boyunca bu alandaki araştırmaları ve anlayışları derinden etkileyen, çığır açan kitabı "Binlerce Yüzü Olan Kahraman"ı (The Hero with a Thousand Faces) yayımlamıştır. Dünyanın çeşitli yerlerinden geniş bir spektrumdaki mitleri inceleyerek Campbell hepsinin evrensel arşetipik bir formülü, kendi tabiriyle monomiti içerdiğini keşfetmiştir. Bu kahraman hikayelerinde, erkek ya da dişi kahraman yerini yurdunu terk eder ya da dışarıdan etkilerle zorla yurdundan koparılır, sonrasında fantastik maceralardan ve psikospiritüel ölüm ve doğum ile sonuçlanan çilelerden sonra, toplumuna radikal bir şekilde değişmiş olarak, aydınlanmış, aşmış bir birey olarak; bir şifacı, bir kahin ya da büyük bir ruhsal öğretmen olarak geri döner. Campbell'in ifadesi ile kahramanın yolculuğunun basit fomülü şu şekilde özetlenebilir: "Bir kahraman sıradan bir dünyadan olağanüstü harikaların olduğu bir bölgeye gitme cesaretinde bulunur. Müthiş güçler işin içine dahil olur ve kesin bir zafer kazanılır. Kahraman bu gizemli maceradan yurdundaki insanlara nimetler sunabilecek bir güçle geri döner."

Campbell'in araştırmacı ve keskin zekası bu mitin zaman ve mekanlar boyunca devam eden evrenselliğini kavramanın ötesine gitmiştir. Merakı onu mitleri neyin evrensel hale getirdiği sorusunu yöneltmeye itmiştir. Tüm zamanlara ve ülkelere ait kültürler diğer yönlerden birbirinden farklılaşırkan nasıl olur da kahramanın yolculuğu teması hepsine hitap edebilmektedir?

Campbell'ın cevabı parlak içgörülerin basitliğini ve kesin mantığını içerir; kahramanın yolculuğu monomiti bilinçdışı zihin, bilinç düzeyine çıktığında tüm insanların deneyimleyebileceği dönüşüm anına ait bir tasarıdır.Kahramanın yolculuğu bir bireyin esaslı dönüşüm zamanları süresince içinden geçmesi gereken deneyimsel bölgeden başka bir şey değildir. Mayaların kahraman ikizler hikayesi Campbell'in kahramanın yolculuğu hikayesine klasik bir örnektir. Holotropik hallerde deneyimleyebileceğimiz arşetipik motiflerin geniş bir yelpazesini içermektedir.

Devam Edecek…

ETKİNLİKLER

Temmuz ve Ağustos ayları boyunca etkinliklerimize ara verilmiştir.

Eylül ayından itibaren yeni etkinlik programlarımızla birlikte olacağız.

Değerli Okurlarımıza iyi tatiller dileriz.

İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği